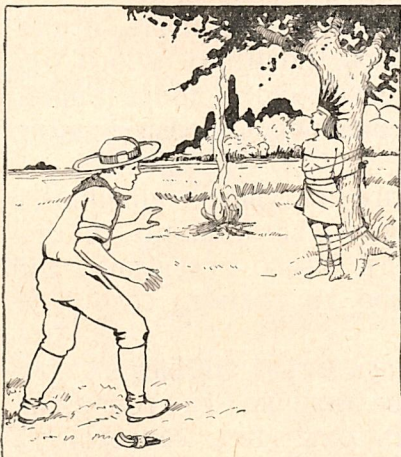

дини Тома за пръв път видял сега своите родители, но нямало, какъ да имъ се обади. Никой не го позналъ. Всички го мислѣли за индиецъ. Селянитѣ почнали да се съвещаватъ, какво да правятъ съ пленника? — „Оставете го на мене!“ — извикалъ Томо-

виятъ братъ Петъръ, който нѣкога бѣше оставенъ отъ индийцитѣ раненъ срѣдъ полето, и напълнилъ своя револверъ. „Азъ ще го убия, за да отплатя за моя нещастенъ братъ Тома!“

Бедниятъ Тома! Какво не би далъ сега той, само да може да проговори!..

Бавно издигналъ ржка Петъръ и се прицелилъ. Страшно вълнение обзело Тома. Да умре отъ ржката на своя братъ!? Той

напрегналъ всички сили и, за чудо, извикалъ: „Братко!“

Петъръ останалъ като гръмнатъ. Той разбралъ, че това е неговиятъ братъ, хвърлилъ револвера и се спусналъ къмъ Тома. Петъръ прегърналъ своя изгубенъ братъ.

Прев. Д. Стайковъ

БОЖЕ, КОЛКО СМЕ САМИ!

Презъ гори, поля, балкани
Лѣтото си бѣга вечъ,
А къмъ нази както лани
Иде есенъ отдалечъ.

Надъ полето пожълтѣло
Жерави — синджиръ — летятъ,
Ширинето запусѣло,
Вѣхне, съхне цвѣтъ до цвѣтъ.

Мрачно тегнатъ небесата,
Тихо дъждъ рѣми, рѣми...
Какъ е пусто по земята,
Боже, колко сме сами!..

Людмилъ Дриновъ